

knyttet til pekuniært, og som har Krav paa, at deres Bankraadsmedlemmer ved enhver Lejlighed søger at fremme Bankens og, hvad jeg vil kalde, Concernens Interesser, eller ogsaa maa han komme i Konflikt med sin Pligt som Statsembedsmand. Tidspunktet er et saadant, at man formentlig nu maa kunne komme til en almindelig Bestemmelse om, at saadanne Forhold ikke maa finde Sted, i Institutioner som Banker bør der ikke kunne sidde Embedsmænd.

Mine Bemærkninger om Nationalbankdirektørens Medansvar i hele denne Sag fører mig ogsaa til at minde om, at der i sin Tid er givet et Landstingsudvalg det Løfte, at nu skulde snart Aktiekapitalen i Nationalbanken blive udvidet med de 3 Mill. Kr., som Staten har Lov at tegne, og i Sammenhæng dermed skulde der kunne udnævnes to Medlemmer af Repræsentantskabet fra Statens Side. Jeg gaar ud fra, at Tidspunktet til at faa denne Foranstaltning gennemført nu maa være kommet, idet alt synes mig at tyde paa, at der er mere Grund nu end nogen Sinde for Staten til at have nøje Indseende med Nationalbankens Anliggender og den Maa-de, hvorpaa de varetages.

Brandes: Jeg tager Ordet med den Følelse, at jeg er under et tredobbelt Pres. Det første og svageste Pres er det, som Tiden i dette Øjeblik lægger paa Talerne. Det er vistnok uheldigt, at Landstinget har begyndt en Førstebehandling af et meget vigtigt og gennemgribende Lovforslag Kl. 12 om Natten; det er heller ikke almindeligt, at Talerne strækker sig flere Timer ud paa Natten. Presset er da dette, at man uvilkaarlig føler, at man ikke skal bidrage mere end nødvendigt til at forlænge denne Forhandling, saa meget mere som Sagen jo bør afgøres i Dag — i Dag er vel egentlig i Morgen i Forhold til det, som er sket. Det andet Pres er, at under Folketingets Forhandlinger er utvivlsomt alle de Synspunkter fremdraget, som kan fremføres i denne Sag. Man vil under denne Forhandling komme til at spørge paa samme Maade som i Folketinget og rimeligvis faa de samme Svar, og man vil kunne til at fremføre Betragtninger, som allerede er fremført, og med Hensyn til hvilke der ikke kan gives anden Oplysning, end der allerede er givet; det er da ret ønskeligt for Landstinget i denne Nat at beskæftige sig dermed. Det tredje og stærkere Pres i Retning af at forkorte Forhandlingen er dette, at Rigsdagen er

i en Tvangsstilling. Det foreliggende Lovforslag maa gennemføres; ingen Rigsdagsmand, heller ikke den samlede Rigsdag, har nogen begrundet Mening om de Forhold, der har ført til, at Regeringen har forelagt Lovforslaget, og kan derfor ikke i Enkeltheder være forvisset om, at man har truffet det rette. Man er nødt til at tage den Løsning, der her bydes, fordi det er umuligt paa dette Tidspunkt at sætte en anden Løsning i Stedet. Man maa derfor tage denne Sag fuldstændig paa den høje Regerings Ansvar, Rigsdagen kan intet Ansvar have — i alt Fald maa jeg paa mit Partis Vegne fralægge os ethvert Ansvar for, hvorledes denne Løsning er begrundet. Heller ikke kan man tage noget Ansvar for, om den Foranstaltning, der træffes, vil være tilstrækkelig; den høje Regering maa ogsaa her bære Ansvaret fuldkomment.

Maaske vil man dertil sige, at der er intet Menneske, som kan vide, om Foranstaltningen i Virkeligheden vil være tilstrækkelig, men som Sagen ligger, kan jeg dog ikke se bort fra, at Regeringen kræver den gennemført af Rigsdagen, og gennemført saaledes, som den blev forelagt, og saa maa Regeringen ogsaa i alt væsentligt tage Ansvaret for den. Derved kommer jeg ind paa en Forhistorie for dette Lovforslag, som allerede er berørt af adskillige Talere i det høje Folketing saavel som her. Jeg skal dvæle saa kort Tid ved den, som det er mig muligt. Det er Meddelelsen fra Landmandsbanken i Juli Maaned, der er Forberedelsen til dette Lovforslag. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorledes det, der stod i Communiqué'et, den Gang maatte forstås, men det, der ligger bagved, er, at der var ført en Forhandling, hvorved man havde to Opførelser af Landmandsbankens Stilling, en fra Bankinspektøren, en anden fra Landmandsbanken. Hvad Bankinspektørens Opførelse angaar, skete der det for mig ganske ubegribelige, at Handelsministeren, da han fik denne, skød den til Side efter Samraad med Finansministeren og intet Hensyn tog til den. Jeg misunder ikke min ærede Kollega, det 3die Medlem for 1ste Kreds (Green), som har den Stilling at være Bankinspektør. Jeg antager, at han er valgt til denne Stilling paa Grund af sin særlige Indsigt i Bankforhold, sin Upartiskhed ved Bedømmelsen af disse, sin Forstaaelse ogsaa af Mennesker og almindelige Forhold. Det maa da være meget underligt for ham, at naar han — det er vist første Gang under